

Stěhování 3x jinak

Ostěhování se obecně říká: „Lepší vyhořet, než stěhovat“. To je samozřejmě rouhání, ale myslím, že na konci tohoto mého psaní pochopíte, že stěhovat se, je lepší. I když, kapitola tři? No, nevím...

Když stěhujete svou rodinu, máte k tomu nějaký vlastní vztah. Jako manželé se hádáte, co přijde do tohoto pytle a v této krabici bude toto! Pak přijede stěhovák, naloží se to a přemístí k novému bydlišti, kde si lidé vytvoří neskutečný nepořádek. Snaže se to zkorigovat se zase hádají a zhruba po měsíci, kdy manželka najde deset let nepoužívanou pánvičku a manžel nalezne úplně nepoužitelný, obroušený, ale oblíbený šroubovák, se to v novém bytě uklidní.

Ano, v koutě ještě zbývá několik krabic, ale již se ti dva pusinkují a dělají na sebe cukrbliky. Nic na tom, že se ještě půl roku vybalují krabice s lapači prachu v podobě dárků po

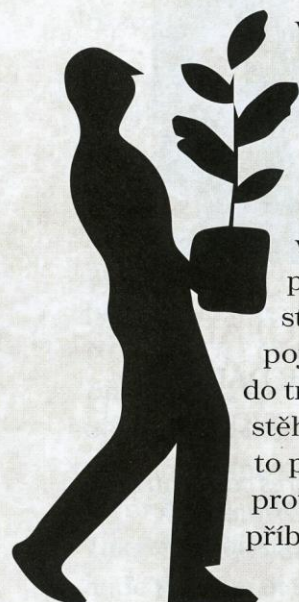
babičce a těch věcí: „co kdyby se to ještě hodilo“. Taky to tak mám. Mám spoustu zbytečných věcí, a právě proto se nechci stěhovat. Ale pojďme se pustit do trilogie možností stěhování, jak to prožívali protagonisté těchto příběhů a já.

Kapitola první: Jája stěhování

Jarda Kovář, kolega, se stěhoval z Plzně do Budějce se svou družkou, a byl velmi svědomitý. Celý měsíc jezdil po obchodních centrech a sháněl krabice od banánů. Byt plnil do těchto krabic a nutil svou milovanou Naděnku, aby pečlivě zapisovala, co je v krabici číslo jedna, až sto sedmdesát sedm. Ano, krabice měl očíslované a v telefonu přesný seznam, kde jsou ponožky, kde hrníčky po babičce a kde najde holící strojček.

Naděnka celou dobu příprav frfňala, proč to má, do čerta, psát! Ale Jája neustoupil a striktně vyžadoval záznamy do telefonu. Krabice byly očíslovány jak zpředu, tak i zezadu a z obou boků. V telefonu postupně vznikl obří soubor seznamu uložených předmětů. Jája se nad souborem kochal množstvím doplňovaných informací, zatím co milovaná Naděnka čekala, že někde objeví vražedný nástroj a usměvavého Jardu přesvědčí, že to psát prostě nebude!

Jenže! Proběhlo stěhování a v novém bytě se najednou

objevilo, krom nábytku i 177 krabic, poctivě očíslovaných ze všech stran a v mobilu přesný záznam, kde co je. Najednou Naděnka pochopila. „Jaroušku, kde jsou talíře a kde mám ty ubrousky, abychom se mohli najíst? A taky příbory! Jarda zapnul vyhledavač v telefonu a hlásí: talíře 165, příbory 163 a ubrousky 27. A jal se podat patřičné krabice své milé. Dostal polibek, pohlázení a po chvílce i zaslouženou večeři. Co bylo později v noci jsem se neptal, ale tuším. Minimálně to byly hezké sny.

Ale to není vše. Když jsem Jáju žádal o fotografii do časopisu, ukázal mi daný seznam a usvědčil mne o tom, že mají ještě tři krabice nerozbalené. „Samé lapače prachu“, prohlásil. Ale naproti tomu, když jsem se ho ze srandy zeptal na pánské ponožky, jeho telefon dosvědčil, že byly v č. 143 a krabice již byla vyložena. Totiž svítila žlutě. Z toho vyplývá, že on má ponožky a krabice dospěla do tříděného odpadu. U tohoto stěhování jsem nebyl. Tuším však, že to musela být absolutní paráda.

Kapitola druhá: Lindí stěhování

Před pár lety jsem si přistěhoval tak trochu nešťastnou dcerku ze severu na jih. Konečně dostala trvalou práci ve Šlágru a nikomu nevadilo, že má malé děcko. Po pěti letech se ale stěhovala zpět na sever již se sebevědomím a děcky dvěma. Ano, má se dobře a párkrát za rok za nimi zajedu a občas si voláme, jak se má a jak se mají moje vnoučata. Ale o tom nechci psát. Chci popsat stěhování z Budějce do Jablonce na severu.

Byt dva + jedna a tisíc hraček dětí, krom běžné výbavy domácnosti. To máte hrnce, vařečky, nočník, utěrky... Já vím, opakovaný vtíp není vtípem. Ale jen chci podotknout, že i plyšáci zaberou spoustu krabic a potažmo pak metry krychlové v přepravním automobilu. Navíc, vezměte dítěti hračku a zkuste vysvětlit, že už ji neuvidí. A je boj! Dcerka Linda na to šla fikaně a zčásti odkrádala dětem zapomenuté hračky, když spaly a za druhé je přesvědčovala, že je třeba pomoci jiným, chudým dětem a že tento pejsek (objemově přirovnáme k sadě hrnců), by se líbil kloučkovi, co ho nemá. Linda, psycholog! Tím se ušetřila spousta metrů krychlových v nákladovém prostoru vozidla.

Pravda, Linda to neměla tak sofistikované, jako Jája, ale měla krabice vzorně vyskládané ve sklepech a na každé bylo něco napsáno. Třeba: nádobí, hygiena, jídlo... Což považuji za stěhovací standart, tedy chytré. V novém bytě pak nejdříve otevřeš krabici ‚jídlo‘! a pytel ‚zimní oblečení‘ necháš na listopad. To má logiku.

U tohoto stěhování jsem byl a zorganizoval tým. Já, Pipík, o kterém za chvílku proběhne kapitola třetí a Bendolín (kolega). Krom mne mi to oba ostatní večer před stěhováním odmítli s nějakou trapnou výmluvou. Na poslední chvíli jsem ukecal souseda Slávka a Jáju, o němž jsem psal v první kapitole. V sobotu v sedm hodin ráno nástup! To bylo pro mne velmi těžké, neb běžně vstávám okolo deváté, ale co se dalo dělat. Budějcká parta nastoupila

v plné síle a Severočeši přijeli také v plné síle: Honza a Honza. Starší Honza je ten, co má rád moji bejvalku a mladší je ten, co má rád mou druhou dcerku Kačenku. Přijeli dodávkou a já již znal umístění jednotlivých komponent v rámci paneláku. Objekt ‚A‘ - byt (pračka, lednička, nábytek...) a objekt ‚B‘ - sklep (spousta nachystaných krabic s popisky). Já, jako přirozený lenoch, jsem vzal organizaci do své moci.

„Severní parta stěhuje výtahem byt! Jižní parta tahá krabice ze sklepa!“ A já jsem se jmenoval hlavním tetrismannem. Nikdo se kupodivu nevzpouzel. Ale to se musím pochválit: (Aha, trochu vám teď zasmrdí časopis sebechválou) až za Vím. Na tetris v dodávce jsem velmi dobrý. Využít každého místečka! Když vozíme aparaturu na

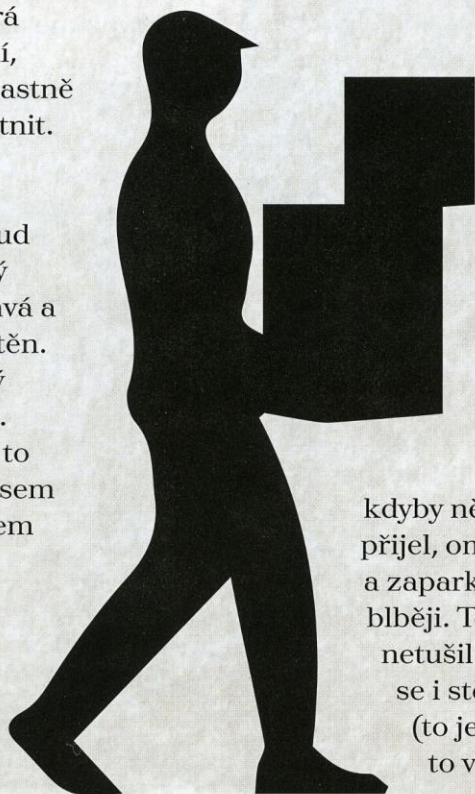
koncerty, jsem žádán ku uspořádání beden, aby se vešly. Mám nejvyšší důvěru produkce!

Seveřani přivezli výtahem skříň a jižani dovalili krabice. Vyplnil jsem skříň a zahlásil: „Nějakou menší krabici,“ donesli několik slibných. „To je vono!“ zaplesal jsem. Seveřani donesli zase něco a zase jsem to já, super tertrisák, docpal.

Moji milí a vážení čtenáři, my měli za hodinu a sedm minut hotovo a celý byt a sklep v jedné dodávce. To šlo jak na drátku. Prostě paráda stěhování. Já sice jel domů za Naděnkou, ale my, se Slávkem, jsme si o půl deváté u mne otevřeli flašku, jako léčivo na bolavé končetiny. (Ta jeho byla v práci, jinak by si to nedovolil). Hůř dopadli seveřané. Tam to do patra nosili Honza s Honzou a nikdo jim nikterak nepomohl. Holt jsem to tady na jihu zorganizoval nějak líp. To víte, lenost výsledky přináší.

Kapitola třetí: Pipíkovo neštěstí

Trilogii uzavírá nedávné stěhování, kterého jsem se vlastně vůbec neměl účastnit. Jen jsem svému bytnému dohodil kolegu, jež doposud bydlel v bytě, který nyní majitel prodává a tak byl tedy vyhoštěn. Naopak můj bytný sháněl nájemníka. To jsem dohodl, a to mělo být vše. Jak jsem se ale mýlil, jak jsem byl bláhový, když jsem se v sobotu dozvěděl: „Můžeš si půjčit ze Šlágru dodávku?“

volá Pipík (Ten vyhoštěný a přijat jako můj nový soused.). „Jo, zavolám, asi to půjde, ale nic tahat nebudu.“ Prohlásil jsem. „Nééééé, dobrýýýýý, mám domluvený kluky, jen to auto.“ Ulevilo se mi, neb na stěhování má muskulatura je rok od roku hůře stavěná.

Je neděle, dodávka čeká na čas. Ten byl domluven na zhruba dvanáctou. Tak jsem si udělal oběd s tím, že čekám na telefonát. Nic. Půl jedné, nic. Tak volám: „Tak v kolik?“ „Hele voni můžou až okolo čtvrtý.“ Oznamil mi jen tak, jako bych to měl vyčíst ve hvězdách. Jo, Pipíka znám čtrnáct let a vím, co v něm vězí: flegmatik. Ale někdy to zamrzí. No nic. Nevýřčená omluva byla přijata a v sedmáct hodin jsem přijal hovor: „Tak už můžeš!“ Místo toho, že jsem mohl sedět v hospodě a klábosit se známejma, anebo jen čučet na film. Ale už můžu jít řídit auto a čekat, až se nějak cizím přičiněním samo naloží. Vybavil jsem se minerálkou a dvěma krabičkami cigaret.

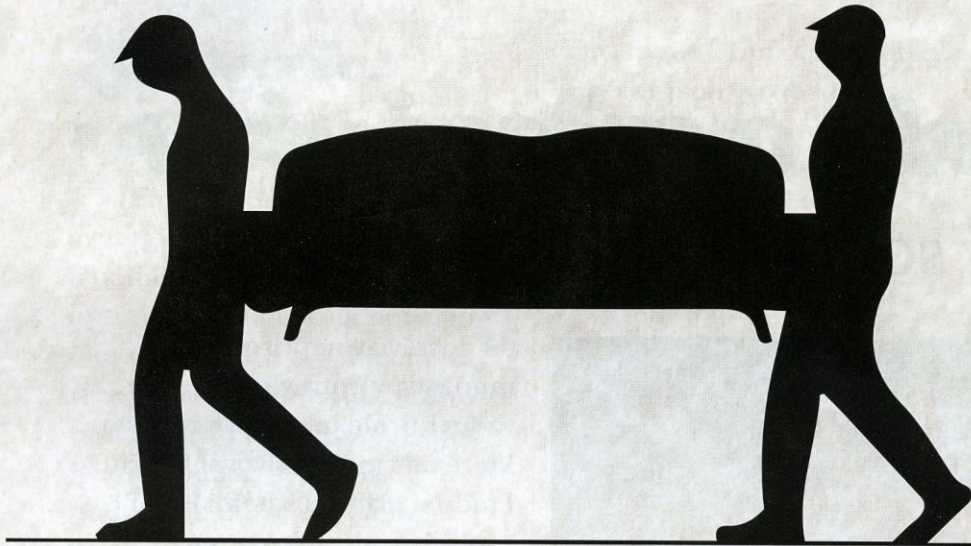
To jsem ale netušil...

Na místo jsem dorazil v 17:09. Nebylo kde řádně zaparkovat, tak jsem zastavil napůl na místě pro invalidy a říkal si, že kdyby někdo takový přijel, omluvím se a zaparkuji ještě blběji. To jsem ale netušil... Dostavili se i stěhováci: Pyroš (to je přezdívka, prý to v maďarštině

znamená červenou), jmenuje se Červený a jeho syn. Takže bezva čtyřka, a když jsem viděl stav bytu Pipíka, usoudil jsem, že bude lepší, když opět skutečným skupinu tetris a stěhováky. Tedy Pipík a Pyroš budou plnit výtah a já s mladým auto. Najednou se u auta objevil Pyroš. Nevypadal dobře, spíš schlépale. „On teď vypíná a balí počítač.“ Kroutí hlavou, zapaluje cigáro. „Hele, není to Pipík?“ ptám se. Kouří a nevnímá. Oni spolu pracují a jde jim to, jen ten Pipík a stěhování. Pyroš kouří a kroutí hlavou. Nakonec zašlápne cigáro. „Jdu ho zabít!“ Říká s úsměvem, neb nemá žádnou zbraň a vstupuje do výtahu a mačká tlačítko čtvrtého patra.

O půl deváté večer jsem beze sil. A to mne čeká ještě jedna jízda. Pro matraci a stolek, které se prostě nevešly. Po matraci a stolu jsem nechal

Pipíka Pipíkem a s chutí si dal pivo. Jen jsem tak seděl a čuměl před sebe a ani nevím, co jsem viděl. Nějak jsem se navečeřel a šel spát. Ráno jsem odevzdal dodávku s plnou nádrží a radoval se z nového dne. Zbytečně.

Je pondělí a minuta po třetí odpoledne. Křičí na mne telefon, přijímám hovor: Pipík. Očekávám kamarádky telefonát ve stylu: „Díky, kámo...“ nebo nějak tak. Ne, ne! „Hynku, mohl by sis půjčit dodávku ještě na dnešek? Mám tu pár pytlů a nějaké kraviny.“ Hlavou mi proběhla myšlenka o vraždě, případně sebevraždě. „Zkusím se zeptat, ale už je mi to trapný.“

Zavěsil jsem hovor a šel se ptát. Dáša ale telefonovala, a tak jsem nechtěl rušit. Nesměle jsem chodil okolo kanclu Dáši, jak lev v kleci. Pak jsem se dočkal. Vysvětlil jsem se vši pokorou situaci a pochopila. V duchu mne, myslím, i litovala a auto mi povolila.

Přijel jsem na místo. Stáli tam dva pubertáci podplaceni bicyklem a nějakou elektronikou, co už se Pipíkovi nehodila. Ale celý problém vězel v tom, jak to do toho auta dostat. Úplatky spokojení mladoši to společně se mnou do auta nějak napěchovali. Pipík přijel, když už bylo skoro hotovo. To, co vidíte na obrázku

je jen kousíček. Takové demo, takový výřez! Ve skutečnosti plný Renault Master až po střechu. Teď mne napadá: V tomhle autě jsem přestěhoval celý byt dcerky, když se stěhovala ze severu na jih. Je mi trochu smutno.

„Až tě, Dášo, zase požádám, že chci půjčit auto na stěhování, dávám ti tímto plnou moc mne utopit v záchodové míse. Nic jiného si nezasloužím. Hele, čte to celý národ a tak máš svědků habaděj. Neodsoudí tě a já budu na pozoru, abys to dělat nemusela.“ Utopení, to by se mi asi nelíbilo. Jenže už nesmím být takový hodný blb. Stačí říci NE!!! A na to jsem srab. Takže? Utopit!!!

Tak se tak trochu zamyslí

Určitě je zvěst: „Lepší vyhořet, než stěhovat“ nejapným a rouhačským vtípem. Nejlepší stěhování, co jsem zažil, promiň Jájo, bylo, když jsem stěhoval dcerku Lindu. To, když už měla dcerku Anabelku, stěhovala se v rámci Budějce asi sedm kilometrů. Objednal jsem stěhovací firmu. Prostě se při výjezdech se Šlágrelem natahám tun beden, tak proč

to mám dělat v neděli. Byli objednáni na dvanáctou hodinu. Linda přichystána, v osobáku nastěhované křehké komponenty. Nic. 12:30 nic. Volám! „Jé, my na vás zapomněli, omlouváme se, už jedem.“ Jste napjatí, jak to dopadlo? Přijeli, myslím ve tři. Ale to není důležité. Přijeli dva chlapíci s dodávkou a celý byt! (čteš pozorně, Pipíku?) nacpali do té dodávky. Odjeli pár kilometrů a nanosili to do nového bytu. Já jen seděl v autě, pokuřoval a ve chvíli, kdy chtěl někdo opustit parkoviště, zavolaal jsem a chlapík couvnul s přepravním automobilem a zase se vrátil.

To byla stěhovací pohoda! Jo, a happyend, ti kluci si řekli 3200 korun. Dal jsem jim tři a půl a málem jim líbal pneumatiky. Odjeli usměvaví.

Co říci na závěr? Když se člověk nemusí stěhovat, tak není nad čím bádát. Ale kdo ví, kdy ho napadne tak bláznivý nápad, stěhovat se. Já sázím na usměvavé chlapíky.

Tak Vám přeji, moji milí čtenáři, aby Vás nepostihlo stěhování. A kdyby, moje číslo nemáte, že? To je dobře!

Váš HyPulík

